

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jaroslavem Hubáčkem v právní věci žalobce: **Bc. E. D.**, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříková 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 10. 2014, č. j. 31 Ad 42/2013 - 38,

t a k t o :

V písemném vyhotovení odstavce 13 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 As 263/2014 - 35,

s e o p r a v u j e

věta ve znění: „Žalovaný Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje se k podané kasační stížnosti nevyjádřil, ač s ní byl řádně obeznámen.“ tak, že zní:

„Žalovaný Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje považuje kasační stížnost žalobce za nedůvodnou. Především je nepravdivé a službu znevažující tvrzení stěžovatele, že nemožnost zajistit kvalifikovanou náhradu nebyla při soudním jednání tvrzena ani prokázána, a že byla žalovaným namítnuta až při závěrečném návrhu. Je tomu tak proto, že žalovaný již v napadeném rozhodnutí (str. 6 odst. 6 věta druhá) uvedl, že činnost policistů operačního střediska je specifická a vyžaduje kvalifikaci a zkušenost. Je třeba nadto zdůraznit, že personální situace u Policie ČR v roce 2010 v podstatě znemožňovala „záskok“ policistů z jiných složek. Stěžovatel dále záměrně zamlčuje okolnost, že v roce 2010 se kromě reorganizace cizinecké policie uvažovalo také o snížení počtu policistů a také o snižování služebního příjmu. To pak část policistů řešila žádostmi o ukončení služebního poměru a část (včetně stěžovatele) uplatněním u jiných útvarů policie. Stěžovatelova tabulka pak jen dokazuje, že po odchodu jednoho policisty (B. V.) již nebylo možné bez nařízení služby přesčas zajistit chod pracoviště, a to z důvodu objektivně vzniklé personální nedostatečnosti útvaru. Je pak jen spekulací, či domněnkou stěžovatelova úvaha, že je obvyklý odchod policistů ve věku nad 50 let a 25 let služby. Statisticky je odchod příslušníků policie z této kategorie srovnatelný s jinými kategoriemi. Je však třeba přisvědčit stěžovateli, že odcházející policista si podal žádost v červnu 2010. Za popsané situace nebylo pro žalovaného reálné zajistit za odcházejícího policistu náhradu (nikdo neměl zájem o službu na pracovišti, které se zruší bez náhrady). Žalovaný tak

neměl ani jinou možnost, než nařídit službu přesčas dle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. K tomu, že se krajský soud nevypořádal s otázkou, které odsloužené hodiny stěžovatel odpracoval za dovolené a studijní volno jiných policistů, a že služební funkcionář nebyl oprávněn tyto odpracované hodiny označit jako důležitý zájem služby, uvádí, že rozvržení doby služby bylo nerovnoměrné. Způsob plánování služeb odpovídal § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru. Údaje, jimiž stěžovatel argumentuje, jsou irelevantní. Jde-li pak o poukazované služební volno jiného policisty, tak údaje jsou nepřesné. Toto volno činilo 7 a nikoliv 9 dnů. Dotčený policista si služební volno vybíral i v roce 2009 (tedy v roce, kdy služba přesčas nařizována nebyla) a v celém průběhu roku 2010. Žalovaný neeviduje u stěžovatele žádné neproplacené hodiny služby přesčas a není pravdou, že by mu nebyl proplacen služební příjem. Nařizování služby přesčas od měsíce září do prosince 2010 se týkalo všech policistů na operační skupině. Stěžovatel proto nebyl nijak znevýhodněn oproti ostatním policistům [L. vykazuje 74,5h; K. 86,5h; Kv. 46h a C. 86h služby přesčas]. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl“.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 As 263/2014 – 35, rozhodl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalobce tak, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 10. 2014 č. j. 31 Ad 42/2013 - 38, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 23. 2. 2015 upozornil žalovaný Nejvyšší správní soud na zjevnou chybu v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku. Konkrétně na to, že v odůvodnění shora uvedeného rozsudku (konstatační části) není obsaženo vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, resp. je zde mylně uvedeno, že se k této stížnosti žalovaný nevyjádřil, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti není (své vyjádření ke kasační stížnosti postoupil žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu spolu se správním spisem dne 29. 12. 2014).

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

V této věci bylo v odstavci 13 odůvodnění (konstatační části) konečného písemného vyhotovení shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu nesprávně uvedeno v důsledku „chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti“, že se „žalovaný Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje k podané kasační stížnosti nevyjádřil, ač s ní byl řádně obeznámen“.

Nyní jde o posouzení právní otázky, zda pod pojem „chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti“ lze podřadit výše uvedený případ, kdy Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval v odstavci 13 větu shora uvedenou, ačkoliv tomu tak nebylo, a zda lze toto chybné konstatování v odůvodnění tohoto rozsudku napravit opravným usnesením.

pokračování

Pro výklad pojmu „chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti“ obsaženého v ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. se lze podle Nejvyššího správního soudu obrátit k judikatuře Nejvyššího soudu vztahující se k ust. § 164 o. s. ř., podle kterého předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu, které bylo uveřejněno pod R 37/1969, je možné opravit rozsudek podle § 164 o. s. ř. jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech a dále o takové chyby, které jsou jako zřejmé nesprávnosti podobného původu jako chyby v psaní a počtech, tj. k nimž došlo jen zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhlášení nebo vyhotovení rozsudku, a které jsou každému zřejmé; zřejmost takové nesprávnosti vyplývá zejména z porovnání výroku rozsudku s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.

Nejvyšší správní soud, resp. předseda senátu tohoto soudu má za to, že ve světle judikátu R 37/1969, který je použitelný i v soudním řízení správním, je možno provést uvedenou opravu odůvodnění (konstatační části) odstavce 13 konečného písemného vyhotovení již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

V tomto případě došlo ke zřejmé nesprávnosti v odůvodnění konečného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu tím, že do odstavce 13 tohoto rozsudku bylo nedopatřením „přetaženo“ z pracovní verze konstatační části rozsudku, která předcházela vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti ze dne 29. 12. 2014, že se „žalovaný Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje k podané kasační stížnosti nevyjádřil, ač s ní byl řádně obeznámen“. Tak tomu ale ve skutečnosti nebylo, neboť žalovaný skutečně doručil Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 12. 2014 (tedy před vyhlášením rozsudku ze dne 15. 1. 2015) vyjádření ke kasační stížnosti. Toto vyjádření také Nejvyšší správní soud bral v potaz při svém rozhodování. Uvedeným pochybením však nebylo vyjádření žalovaného jen zakomponováno v konečném písemném vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Jinak řečeno, při tvorbě konečného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu došlo v odstavci 13 jeho odůvodnění (v konstatační části) k selhání v mechanické činnosti tvůrce tohoto rozsudku v důsledku jiné zjevné nesprávnosti (přetažení již uvedené věty z pracovní verze rozsudku do konečného vyhotovení rozsudku). Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá z již uvedených souvislostí, protože žalovaný skutečně doručil Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 12. 2014 (tedy před vyhlášením rozsudku ze dne 15. 1. 2015) vyjádření ke kasační stížnosti.

Nad rámec shora uvedeného je třeba ovšem dodat, že uvedené administrativní pochybení bylo pro samotné rozhodování Nejvyššího správního soudu bez významu. Je tomu tak proto, že rozsudek krajského soudu byl zrušen pro jeho nepřezkoumatelnost a nikoliv pro nesprávné právní posouzení věci, k čemuž inklinovalo podané vyjádření. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je vlastnost rozsudku, kterou nemohlo vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti jakkoliv ovlivnit. Vyjádření žalovaného (ať již jde o vyjádření k žalobě nebo i kasační stížnosti) není z povahy věci způsobitelné nahradit

odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, obě rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění a nikoliv přes vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti.

V souladu s citovaným ust. § 54 odst. 4 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. předseda senátu opravil zřejmou nesprávnost v chybném znění odstavce 13 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 As 263/2014 - 35.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu